

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-06-Udoli_ztracenych_zen.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-06-Udoli_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.11.2003

Modification Date: 25.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ÚDOLÍ ZTRACENÝCH ŽEN
(The Vale Of Lost Women)

V době, kdy Conan žil a bojoval po boku Béliť, získal jméno Amra – Lev, a to jméno jej pak provázelo po celý zbytek života. Béliť byla jeho první velikou láskou a po její smrti mnoho let nevyplul na moře. Místo toho se vydal do vnitrozemí a přidal se k prvnímu černému kmeni, který mu poskytl útulek – k bojovným Bamulům. V několika měsících se bojem a intrikami dostal na místo válečného náčelníka Bamulů, jejichž síla pod jeho vedením rychle vzrůstala.

1.

Zvuky bubnů a rohů z mohutných sloních klů ohlušovaly, ale v uších Livie zněly jako mumlání, mdlé a vzdálené. Ležela na lůžku ve velké chatrči a potácela se mezi blouzněním a polovičním šílenstvím. Zvuky a pohyb venku k ní doléhaly jen stěží. Její vědomí, i když zastřené, se stále vracelo k nahé, svíjející se postavě jejího bratra, k jeho krvi, proudící po roztržených stehnech. Proti mlžné temnotě šerých, propletených stínů a tvarů v pozadí se jeho tělo rýsovalo nemilosrdně zřetelně. Vzduch jako by se stále chvěl zmučeným jekem, smíšeným a proplétajícím se s šelestem ďábelského smíchu.

Neuvědomovala si své bytí jako samostatné, oddělené a lišící se od zbytku vesmíru. Byla ponořena ve víru bolesti, která ji vykrystalizovala v obličej. Ležela bez myšlenky a bez pohybu, zatímco venku duněly bubny, troubily rohy, barbarské hlasy zpívaly příšerné melodie, bosé nohy pleskaly o udusanou zem a otevřené dlaně tleskaly jedna do druhé.

Nakonec však si uvědomila, že je stále ještě živá a bez nejmenšího zranění. Přijala tento fakt s tupým údivem, ale bez díků. Připadalo jí to naprosto bez významu. Mechanicky se posadila na lůžko a rozhlédla se kolem sebe. Její končetiny se pokusily slabě pohnout, jako by reagovaly na mechanické procitnutí nervového centra. Nahé nohy nervózně spočinuly na tvrdé, ušlapané hlíně podlahy. Paže křečovitě trhly lemem slabé spodní tuniky, která byla jejím jediným oděvem. Mechanicky to zkusila ještě jednou. Připadalo jí dávno, velmi dávno, co jí sprosté ruce strhly ostatní šat a ona se rozplakala zděšením a hanbou. Teď už by taková malá, zlá věc nezpůsobila tak velké hoře. Velikost urážky a potupy po všem, co prožila, ustoupila do pozadí, jako všechno kolem.

Dveře chatrče se otevřely a vstoupila žena, pružná, kočičí bytost. Její tělo zářilo jako vyleštěný eben. Oblečena byla pouze do proužku hedvábí obtočeného kolem beder. Bělo jejích očí odráželo záři ohňů venku, jak jimi zlobně koulela.

Přinesla bambusovou mísu s jídlem. Kouřící maso, opečené sladké brambory, moučné, nepoddajné kusy domorodého chleba a nádobu z tepaného zlata, plnou piva z yarati. Všechno to položila na lůžko, ale Livie si toho nevšímala. Seděla a otupěle hleděla na protější zeď, ověšenou rohožemi upletenými z bambusových výhonků. Mladá domorodka se zasmála, tmavé oči a bílé zuby se jí zableskly a se syčením nevraživých oplzlostí a zlomyslných lichotek se otočila a pyšně odešla z chatrče. Posměšně nestoudným pohybem kyčlí vyjádřila víc, než by mohla – urážlivě – vyjádřit civilizovaná žena slovy.

Hlas dívky, ani její jednání neproniklo pod povrch Liviina vědomí. Byla stále obrácena do sebe. Stále ještě obrazy v její duši zastíňovaly vnější svět, který vypadal jako nereálné panoráma zjevení a stínů. Mechanicky, aniž by cokoliv cítila, jedla a pila.

Nakonec stejně mechanicky vstala a nejistě prošla chatrčí, aby se mezerou v bambusu podívala ven. Její vědomí zaznamenalo nějakou změnu v zabarvení zvuku bubnů a rohů, aniž by si to uvědomila.

Nejprve nerozeznávala vůbec nic. Vše bylo chaotické a zastřené, tvary se spojovaly a mísily, kroutily a vinuly, černé, beztvaré špalky se pohybovaly proti krvavě rudému pozadí, které chvílemi tmavlo a pak zase vzplálo. Potom pohyb i předměty přijaly své náležité proporce a ona rozeznala muže a ženy pohybující se kolem ohňů. Rudé světlo se lesklo na stříbrných a slonovinových ozdobách, bílá pera se rýsovala proti záři, nahé postavy si pyšně vykračovaly, siluety vystupovaly z temnot a rýsovaly se proti rudému světlu.

Na stoličce ze slonové kosti seděla, obklopena obry v přilbách zdobených peřím, oblečenými pouze do pásů z leopardí kůže, tlustá, dřepící postava, odporný, ropuše podobný tlust'och, kolem něhož se vznášel pach vlhké hniající džungle a noční bažiny. Jeho týl byl tak obalen tukem, že to vypadalo, jako by hlava byla naražena přímo na tělo, oči vyhlížely jako třpytící se uhlíky ve vyschlém černém pařezu. Jejich strašlivá vitalita kontrastovala s nehybností obrovského těla.

Dívčin upřený pohled spočinul na této postavě. Její tělo ztuhlo a napjalo se, jako by se v ní vzedmula vlna šílenství. Z neinteligentního automatu se náhle stal vnímavý, živý tvor, podrážděný a citlivý. Bolest se změnila v nenávist stejně intenzivní, jako byla před tím bolest. Měla pocit tvrdosti a křehkosti, jako by se celé její tělo proměnilo v ocel. Cítila, jak z ní nenávist proudí téměř hmatatelně ven, po přímce jejího pohledu. Připadalo jí, že cíl té nenávisti musí padnout ze své vyřezávané stolice mrtev jen silou zášti. Ale jestliže Bajujh, král Bakalahu, cítil nějaký duševní neklid, způsobený pohledem jeho zajatkyň, nedal to na sobě znát. Dál si plnými hrstmi cpal žabí ústa jídlem z mísy, kterou držela klečící žena. Upřeně se díval dolů na širokou cestu, vytvořenou jeho poddanými, kteří se s ohnutými hřbety rozestoupili na obě strany. Tou cestou přicházela, jak si Livie uvědomovala, nějaká důležitá osobnost. Livie tak usoudila z pronikavého zvuku rohů a bubnů. Nemýlila se.

Zástup bojovníků, seřazených do trojstupu, pochodoval přímo ke slonovinovému trůnu, hustá řada vlajících chocholů a lesknoucích se kopí se vinula pestrým davem. V čele ebenových kopiníků kráčela postava, na kterou Livie překvapeně pohlédla. Srdce se jí na okamžik zastavilo, než se rozbušilo vzrušením. Proti temnému pozadí se rýsovala postava toho muže naprosto zřetelně. Byl oblečen stejně

jako jeho průvod v leopardí suknici a přilbě s chocholem, ale byl to běloch.

Neměl chování prosebníka či podřízeného, když došel před slonovinový trůn. Zastavil se před sedící postavou a zástup se náhle ztišil. Livie cítila napětí, i když jen nejasně tušila, co se děje. Bajujh chvíli seděl a natahoval svůj krátký krk jako obří žába. Potom, jako by proti své vůli, byl vytažen pevným upřeným pohledem příchozího, vykolébal se z trůnu, postavil se a groteskně škulal oholenou hlavou. Náhle napětí zmizelo. Strašlivý pokřik zazněl z davu domorodců. Na cizincův pokyn vztyčili jeho bojovníci kopí a vzdali králi Bajujhovi čest. Ať to byl kdokoliv, musel být příchozí v této divoké zemi nesmírně obávaný a silný, jestliže sám král Bajujh vstal, aby jej přivítal. Silou rozuměla Livie vojenskou zručnost, protože násilí byla jediná věc, kterou tato divoká rasa uznávala.

Livie hleděla trhlinou ve zdi chatrče a pozorovala cizince. Jeho vojáci se smísili s Bakalahy, tančili, hodovali a pili pivo. Cizinec seděl s několika veliteli, Bajujhem a náčelníky Bakalahu se zkrříženými nohama na rohožích a vydatně se cpal a popíjel. Viděla, jak se jeho ruce noří do kuchyňských nádob, společných pro všechny a jak se jeho ústa dotýkají poháru s pivem, ze kterého pil i Bajujh. Nicméně si všimla, že dbal na respekt patřící králi. Protože cizinec neměl důstojné sedadlo, Bajujh také opustil svůj trůn a usedl na jednu z rohoží spolu s hosty. Když byla přinesena nová konvice piva, král Bakalahu z ní sotva usrl, než ji podal bělochovi. Celá tato obřadná zdvořilost ukazovala cizincovu moc, sílu a prestiž. Livie se chvěla vzrušením a dech se jí tajil, jak se jí v mysli náhle vynořil plán. Pohlédla na bělocha, s bolestným napětím si vtiskla do paměti každý detail jeho postavy. Byl vysoký. Žádný z obřích černochů ho nepřevyšoval ani vzrůstem, ani silou. Pohyboval se s lehkou pružností velkého pantera. Když se v jeho očích odrazilo světlo plamenů, zazářily modrým ohněm. Nohy mu chránily vysoko šněrované sandály, u pasu měl zavěšen meč v kožené pochvě. Jeho vzhled byl cizí, neznámý, ale byl to běloch a to Livii stačilo.

Hodiny mijely a zvuk hýření pomalu slábl, jak muži a ženy upadali do opilého spánku. Nakonec se i Bajujh potácivě vztyčil a zvedl ruce. Nebyl to ani tak pokus o pokyn k ukončení oslavy, jako spíš projev kapitulace v boji s nadmírou jídla a pití. Klopýtl, a byl zachycen bojovníky, kteří ho odnesli do jeho chatrče. Bílý muž vstal, aniž by se na něm jakkoliv projevil množství piva, které vypil. Jeden z náčelníků Bakalahu, který byl ještě schopen chůze, ho doprovodil do chatrče pro hosty. Sotva v ní zmizel, tucet jeho kopiníků se rozestavilo kolem chýše, kopí pohotově. Cizinec přátelství Bajujha zřejmě příliš nevěřil. Se srdcem bijícím jako kladivo vyklouzla Livie z chatrče, která byla jejím vězením, minula chrápající Bajujhovu gardu a jako slonovinový stín se blížila k cizincově chatrči. Seděl u ní černý obr s hlavou položenou na kolenou. Původně byla vězněna v této chatrči a věděla o otvoru na zadní straně, zastřeném rohoží. Našla ho, protáhla jím své pružné tělo a odhrnula zavěšenou rohož.

Zář ohňů z venku měkce osvětlovala vnitřek chatrče.

Zrovna když spouštěla rohož, zaslechla tichou kletbu, ucítila ve vlasech pevné sevření a pak byla provlečena otvorem a sražena na kolena. Zapotácela se, ale rychle se vzpamatovala, odhrnula si kadeře z očí a pohlédla vzhůru do obličeje bělocha, který stál před ní s výrazem úžasu v zachmuřeném obličeji. V ruce držel obnažený meč, z očí mu sršely blesky. Nedokázala posoudit, zda hněvem, podezřením či úžasem. Hovořil jazykem, kterému nerozuměla. Jazykem, který nebyl černošského původu, ale přesto neměl civilizovaný zvuk.

"Oh, prosím," zasténala. "Ne tak hlasitě. Uslyší to..."

"Kdo jsi?" zeptal se ophirštinou s barbarským přízvukem. "U Croma, nikdy by mě nenapadlo, že se v této d'ábelské zemi setkám s bílou ženou!"

"Jmenuji se Livie", odpověděla. "Jsem Bajujhova zajatkyně. Oh, prosím, vyslechněte mě. Nemohu zde zůstat dlouho. Musím se vrátit dříve, než zjistí, že jsem zmizela z chatrče. Můj bratr," vzlykla, ale pak pokračovala: "Můj bratr byl Theteles, oba jsme z domu Chalkuse, vědce a šlechtice z Ophiru. Na zvláštní pověření krále Stygie byl můj bratr vyslán do Kheshty, města čarodějů, aby studoval jejich umění. Já ho doprovázela. Byl to ještě chlapec, mladší než já..." Zajíkla se a ztichla. Cizinec nic neříkal, stál a hleděl na ni spalujícím pohledem. Jeho zamračený obličej nic nevyjadřoval. Bylo v něm něco nezkrotného a divokého, co ji děsilo a rozčilovalo.

"Černí Kushité vpadli do Kheshty," pokračovala rychle. "Blížili jsme se k městu s velbloudí karavanou, když nás napadli. Naše stráž utekla a nájezdníci nás odvedli sebou. Neublížili nám, říkali, že budou

vyjednávat se Stygijci a budou za nás požadovat výkupné. Jeden z náčelníků chtěl ale celé výkupné pro sebe a se svými lidmi nás svázal, vykradl se v noci z tábora a utekl s námi daleko na jihovýchod, na velké pláň Kushe. Tam je přepadla a pobila banda bakalahských nájezdníků. Theteles a já jsme byli odvečeni do tohoto zvířecího brlohu..." vzlykala křečovitě. "Dnes ráno mého bratra zmrzačili a pak zavraždili přímo před mýma očima..." Odmělčela se, protože jí na okamžik paměť vypověděla službu. "Hodili jeho tělo šakalům. Nevím, jak dlouho jsem byla v bezvědomí..."

Nedostávalo se jí slov, jen zvedla oči k neproniknutelné cizincově tváři. Náhle ji přepadla šílená zuřivost. Zvedla ruce a bušila do jeho silných prsou. Očividně to na něj nezapůsobilo víc, než bzukot hmyzu.

"Proč tu stojíš jako tupé zvíře?" šeptala vztekla. "Jsi snad stejná bestie jako všichni zde? Oh, Mithro, a já si kdysi myslela, že většina lidí má svou čest. Teď vím, že každý člověk se dá koupit. Co víš o soucitu, cti či mravnosti? Jsi stejný lump jako ti ostatní, jen tvá kůže je bílá, duše je stejně černá jako jejich. Vůbec tě nezajímá, že muž tvé rasy byl odporně zavražděn těmito psy, že já jsem jejich otrokyně! Dobrá..." Odstoupila od něho.

"Mohu ti dobře zaplatit," vykřikla vztekla a strhla si tuniku z krásných bílých řader. "Nejsem hezká? Nevzrušuji tě víc než ty domorodé holky? Nejsem dost dobrá odměna za trochu krvavé práce? Není panna s bílou pletí dost vysokou cenou za smrt? Zab toho černého psa Bajujha! Dopřej mně pohled na jeho prokletou hlavu, až se bude válet ve zkrvaveném prachu! Zab ho! ZAB HO!" Bila ho v rozrušení sevřenými pěsti. "Pak si se mnou můžeš udělat, co budeš chtít. Budu tvou otrokyní!"

Stál mlčky, jako obrovský pochmurný symbol ničení a smrti, s rukou na jílci meče.

"Mluvíš, jako bys mohla sama rozhodovat o svém osudu a jako by krása tvého těla mohla otrást královstvím. Proč bych měl zabíjet Bajujha, abych tě dostal? Ženy jsou v této zemi levnější než banány a jejich ochota či neochota vůbec nic neznamena. Hodnotíš se příliš vysoko. Kdybych tě chtěl, nemusel bych proto bojovat s Bajujhem. Raději by mi tě dal, než by se mnou bojoval."

Livie zalapala po dechu. Veškerý zápal z ní vyprchal, chatř se jí v závratí zatočila před očima.

Zapotácela se a klesla na zmačkanou hromadu pokrývek Hrubá slova neznámého, která jí vmetl do tváře a náhlé vědomí vlastní bezmocnosti ji připravily o všechnu naději a uvrhly do zoufalství. Lidské vědomí bezděčně lpí na známých hodnotách a postupech a to většinou i za situací a v prostředí, pro které jsou tyto veličiny cizí a nepoužitelné. I po tom všem, co Livie v poslední době zažila, se stále domnívala, že ženino svolení je klíčovým bodem hry, kterou chtěla hrát. Byla zaskočena skutečností, že na ní nezáleží. Nemohla pohybovat muži jako figurkami ve hře, protože sama byla jen malou figurkou.

"Vidím, že je nesmyslné doufat, že by se nějaký muž choval slušně, jak je zvykem v ostatních částech světa," promluvila tiše, sotva si vědoma toho co říká, spíš jen myslela nahlas. Omráčena touto nejnovější schválností osudu, ležela bez hnutí, dokud neucítila ocelový stisk barbara na rameni. Muž ji opět postavil na nohy.

"Řekla jsi, že jsem barbar," řekl drsně, "a to je pravda, Crom buď pochválen! A kdyby ses namísto změkčilým civilizovaným mužům svěřila na své cestě pod ochranu barbara, nebyla bys této noci otrokyní toho prasete. Jsem Conan, Cimmeřan, a můj život závisí na ostří mého meče. Ale nejsem takový pes, abych nepomohl ženě zajaté divochem. I když jsi mě nazvala lumpem, nikdy si neberu ženu bez jejího souhlasu. V různých zemích jsou různé zvyky, ale je-li muž dost silný, může své vlastní dodržet kdekoli. A mne nikdy nikdo nenazval slabochem! I kdybys byla stará a ošklivá jako sup, ten d'áblův miláček, dostal bych tě pryč od Bajujha jen proto, že jsi mé rasy. Ale jsi mladá a krásná, a já už se dívám na domorodé holky tak dlouho, že je mi z toho špatně. Budu tu hru hrát po tvém, protože některé tvé zvyky odpovídají mým. Vrať se zpět do své chýše. Bajujh příliš pil, a této noci k tobě nepřijde. Příští noci to už bude Conanova postel, kterou budeš zahřívát, ne Bajujhova."

"Jak toho dosáhneš?" třásla se smíšenými pocity. "To jsou všichni tví bojovníci? Víc jich nemáš?"

"Je jich dost," zabručel. "Jsou to Bamulové, každý z nich je odkojen válkou. Přišel jsem na žádost Bajujha. Potřebuje mě, abych se připojil k jeho útoku na Jihije. Dnes večer jsme hodovali. Zítra jsme se měli radit. Až s ním skončím, bude se radit v pekle!"

"Ty porušíš příměří?"

"V této zemi jsou příměří jen na to, aby se porušovala," odvětil ponuře. "On porušil příměří s Jihiji. A až bychom společně vyplnili město, zničil by mne při první příležitosti, kdyby se mu podařilo oddělit mě od

mé gardy. Co je v jiné zemi nejčernější zradou, zde je moudrostí. Nestal bych se vojevůdcem Bamulů, kdybych se nenaučil všechny lekce černých království. Nyní jdi zpět do své chatrče a spi, když teď už víš, že svou krásu nechráníš pro Bajujha, ale pro Conana."

2.

Livie se přitiskla k otvoru v bambusové zdi a rozechvělá sledovala dění venku. Obyvatelé vesnice, otupělí a s myslí kalnou po včerejším hýření sice vstali pozdě, ale hned se pustili do příprav slavnosti nadcházející noci. Celý den seděl Conan v chatrči Bajujha, ale na čem se uradili, nemohla Livie vědět. Přemáhala se, aby skryla své vzrušení před jedinou osobou, která vstoupila do její chatrče, mstivou domorodou dívkou, nesoucí jí jídlo a pití. Dívka ale byla příliš vyčerpaná po včerejším popíjení, než aby poznala změnu v chování své vězeňkyně.

Když se opět snesla noc, ohně ozářily vesnici a náčelníci opustili královu chatrč. Usedli na otevřené prostranství uprostřed vesnice, aby hodovali a provedli poslední obřadnou poradu. Teď nebylo tolik piva. Livie si všimla, jak se Bamulové jakoby náhodou stahují směrem ke kruhu, kde seděli náčelníci. Viděla Bajujha i naproti sedícího Conana, který se smál a hovořil s obrem Ajou, Bajujhovým válečným náčelníkem. Cimeraň okusoval ohromnou hovězí kost a Livie zpozorovala, že vrhl pohled přes rameno. Jako by to byl signál, na který čekali, pohlédli všichni Bamulové na svého velitele. Conan se smál, ještě když vstal, jako by chtěl sáhnout do sousedního hrnce, a pak náhle Aju udeřil těžkou kostí. Bakalahský vojevůdce klesl pod strašlivou ranou, která jeho lebku naprosto rozdrtila. K nebi se vznesl strašlivý jekot, jak se Bamulové pustili do boje, podobní krví rozdrážděným šelmám.

Kuchyňské nádoby se převrhly, a opařily sedící ženy. Bambusové zdi se prohýbaly pod nárazy padajících těl, výkřiky agónie zněly do noci a nad vším tím zmatkem se nesl jásot nadšených Bamulů. Tu a tam zablesklo kopí, jako ponořené do purpurové záře.

Pak začala jatka. Akce nájezdníků překvapila nebohé vesničany svou nečekanou prudkostí. Vůbec nepočítali s možností útoku ze strany svých hostů. Většina kopí odpočívala v chatrčích, mnoho bojovníků bylo zpola opilý. Pád Aji byl signálem. Ostří se zabořila do stovek nic netušících těl. Potom nastal masakr.

Livie se nedokázala odtrhnout od otvoru. Bílá jako socha, odhodila dozadu zlaté kadeře a oběma rukama si stiskla spánky. Výkřiky hrůzy a vzteku zraňovaly její duši. Posekaná těla se svíjela a zmítala před jejíma očima, viděla, jak do nich vnikají kopí, viděla stříkající krev. Viděla kyje svištěcí vzduchem a dopadající strašlivou silou na hlavy obětí. Z ohňů, rozkopaných běžícíma nohama, byly vytrhávány pochodně, vylétaly jiskry, doškové střechy chatrčí doutnaly a pak vzplály. Pronikavé výkřiky bolesti se nesly nad vesnicí, jak byli její obyvatelé ještě živí házeni do plamenů. Pach sežehnutého masa prosytil vzduch, zamořený už pachem potu a čerstvé krve.

Liviino napětí povolilo. Z hrdla se jí vydral pronikavý výkřik utrpení, který zanikl v ryku vraždění a hukotu ohně. Marně přesvědčovala sebe samu, že jsou to její nepřátelé, kdo tak hrozně umírá, že v tohle doufala, tohle si přála, že právě tento strašný masakr je odplatou za zlo, které jimi na ní bylo spácháno. Hrůza jí sevřela hrdlo. Necítila s oběťmi, které hromadně umíraly, žádnou lítost. Cítila jen strašný, panický strach.

Uviděla Conana. Jeho bílé tělo vystupovalo z tmavého pozadí, spatřila záblesky jeho meče, sledovala, jak muži okolo něho padají. Teď se celý chumel bojujících převálil kolem ohně a dívka letmo zahlédla tlustou, na bobku sedící postavu, která se svíjela v jeho středu. Conan se k ní prodíral davem, kryt ze stran svými černochoy. Bylo slyšet tenké, nesouvislé kňučení. Tlak náhle povolil a ona letmo zahlédla vrávorající, zoufalou, ale stále sedící postavu, potřísněnou krví. Pak se dav opět semkl, zaleskla se ocel a dopadla do davu jako blesk do tmy.

Slyšela téměř zvířecí vytí, přecházející v primitivní jásot. Davem si klestila cestu Conanova vysoká postava. Kráčel k chatrči, ve které se krčila dívka a v ruce držel jako relikvii useknutou hlavu krále Bajujha, ozařovanou rudými plameny. Černé oči byly skelné, obrácené v sloup, takže bylo vidět pouze bělmo. Čelisti volně visely v úšklebku idiota, červené kapky hustě kropily zem.

Livie zasténala a couvla. Conan splnil své slovo. Přicházel si pro odměnu, v ruce nesl cenu, kterou žádala. Za chvíli ji sevře svými krvavými rukama a přitiskne na její rty ústa poznamenaná vražděním... Při té myšlence se jí zmocňovalo šílenství.

S výkřikem proběhla chatrčí a vrhla se ke dveřím v zadní stěně. Byly otevřené. Prosmykla se otvorem jako bílý duch, procházející říší černých stínů a rudých plamenů. Nějaký instinkt ji zavedl k ohradě, kde byli zavřeni koně. Bojovník, který právě spustil mříže oddělující ohradu koní od hlavní ohrady proti šelmám, vyjel úžasem, když se kolem něho mihla. Chňapl po ní a uchopil výstřih tuniky. Téměř šílená se mu vytrhla a nechala přitom oděv v jeho ruce. Kone se plašili a vzpínali, cválali těsně kolem a srazili bojovníka do zvířeného prachu. Byli to hubení, šlachovití koníci kushitského chovu, zdivočelí ohněm a pachem krve.

Zachytila se vlající hřívy. Podklouzly jí nohy, ale pak se odrazila, vykopla nohy do výše a vydrápala se na hřbet koně. Zvířata, zdivočelá a šílená strachem se vrhla mezi plameny. Jejich malá kopyta rozhazovala jiskry v oslepujícím dešti. Překvapení černoši letmo spatřili nahou dívku, sedící na hřbetě koně letícího jako vítr. Plavé vlasy za ní vlály. Přeskočila ohradu proti šelmám a zmizela ve tmě.

3.

Livie nemohla koně vést, ani kdyby chtěla. Křik a světlo ohňů za ní se pomalu ztrácely. Vítr jí cuchal vlasy a laskal její nahé údy. Věděla jen, že se musí držet hřívy a jet, jet až na kraj světa, pryč od všeho trápení, smutku a hrůzy. Šlachovitý oř uháněl stále kupředu, až vyjel na pahorek ozářený hvězdami, klopýtl a jezdčyně mu přeletěla přes hlavu.

Dopadla na měkkou travu. Chvíli ležela zpola omráčená a jako v mlze slyšela vzdalující se zvuk koňských kopyt

Když vstala, uvědomila si Ticho. Bylo téměř hmatatelné, měkké, temně sametové po strašném ryku barbarských rohů a bubnů, které ji doháněly po celé dny k šílenství. Pohlédla vzhůru, na veliké hvězdy bíle zářící na tmavé obloze. Měsíc nesvítí, ale světlo hvězd ozařovalo zemi klamným světlem s neobvykle ostrými stíny. Stála na tmavé vyvýšenině, která klesala mírnými svahy, jemnými jako samet pod světlem hvězd. V dálce zahlédla nejasný, temný pás, který označoval počátek vzdáleného pralesa. Byla zde pouze noc, neuvěřitelný klid a slabý váněk, který jako by klesal přímo z hvězd. Všechno bylo ponořeno do hlubokého spánku. Horké záchvěvy vánku jí připomenuly její nahotu. Neklidně se zachvěla a snažila se zakrýt tělo rukama. Pak si uvědomila osamělost noci. Byla sama, stála na pahorku a kolem nebyl nikdo a nic, jen noc a vítr. Najednou se jí ulevilo. Byla ráda, že je noc a že je sama. Nebyl zde nikdo, kdo by ji děsil, kdo by ji uchopil drsnými, silnými rukama. Podívala se směrem, kde svah klesal do širokého údolí. Vějířovité listy kapradin se tam lehce vlnily a světlo hvězd ozařovalo mnoho malých předmětů, rozestých všude, po celém údolí, o kterém černoši mluvili s hrůzou. Údolí, kam utekly mladé ženy cizí, hnědé rasy, která obývala zemi před příchodem Bakalů. Tam, vyprávěli černoši, byly proměněny v bílé květy. Tak je začarovali staří bohové, aby jim pomohli uniknout uchvatitelům. Nebylo radno tam chodit. Ale Livie se toho odvážila. Sešla dolů travnatými svahy, které hladily její něžné nohy jako samet. Šla se ponořit mezi kývajícím květy, kde na ni žádný muž nevztáhne své hrubé ruce. Conan řekl, že dohody jsou uzavírány proto, aby se porušovaly. Dobrá, porušila tedy dohodu s ním. Půjde do Údolí ztracených žen, ztratí se v samotě a věčnosti...

Pak stanula na dně údolí. Kolem byla spousta vlnících se stínů, velké bílé květy se kývaly a cosi si šeptaly. Potulovala se nazdařbůh, rozčesávala vějířovité listy drobnými rukama, naslouchala šepotu větru v listech a nacházela dětské potěšení v zurčení neviditelného potůčku. Pohybovala se jako ve snu. Stále měla na mysli jediné: zde je v bezpečí před brutalitou mužů. Plakala, ale ten pláč byl radostný. Lehla si na trávník a přitiskla se k němu, jako by si jej chtěla udržet navždy.

Trhala květy a vplétala je ve věnci do svých zlatých vlasů. Jejich vůně byla jako všechno v údolí, snívá, a okouzluje.

Nakonec došla na mýtinu uprostřed údolí, kde spatřila velký kámen. Vypadal, jako by jej přitěsaly lidské ruce a byl ozdoben kapradinami, květy a řetězy z květin. Zastavila se a hleděla k němu. Náhle se kolem

ní probudil život, pohyb. Otočila se a uviděla postavy vystupující z mlhavých stínů. Štíhlé, pružné, nahé hnědé ženy s květy ve vlasech černých jako noc. Jako přízraky ze sna se shromáždily kolem ní a mlčely. Jakmile jim však pohlédla do očí, jala ji hrůza. Ty oči ve tmě svítily. Zářily světlem hvězd, ale nebyly to lidské oči. Postavy měly lidské, ale duše cizí a to se jim odráželo v očích. Livie se roztrásla strachy, had v jejím nově nalezeném ráji vztyčil svou odpornou hlavu.

Neměla kam utéct. Pružné, hnědé ženy byly všude kolem ní. Jedna z nich, hezčí než ostatní, přistoupila tiše k chvějící se dívce a objala ji hnědými pažemi. Dech jí voněl stejně, jako bílé květy. Její rty se přisály na rty Liviiny v dlouhém, strašném polibku. Ophiřanka cítila chlad, který jí proběhl žilami, údy jí zkřehly a jako bílá socha z mramoru ležela v rukou své uchvatitelky, neschopna řeči ani pohybu.

Rychlé, měkké ruce ji zvedly a položily na oltářní kámen, doprostřed lůžka z květin. Hnědé ženy spojily ruce v kruh a tančily kolem oltáře cizí, temný tanec. Nikdy slunce ani měsíc takový tanec neviděly. Velké, bílé hvězdy se rozzářily mnohem jasnějším světlem, jako by temné kouzlo žen našlo odpověď ve věcech kosmických a mocných.

Bylo slyšet monotónní zpěv, který se podobal lidským hlasům méně než volání bouře, šelest hlasů podobný šumu květů, které se pokyvovaly pod hvězdnou oblohou. Livie ležela sice při vědomí, ale neschopna ani toho nejmenšího pohybu. Nesnažila se nic pochopit. Ty podivné bytosti tančící kolem ní byly skutečností, ať jakkoli strašnou. A pak porozuměla. Skutečnost, která měla přijít, ji zastihla, jak bezmocně leží s pohledem upřeným na hvězdami poseté nebe, odkud, jak už věděla s naprostou jistotou, přijde něco, co z ní udělá stejně bezduchou bytost jako z těch nahých, hnědých žen okolo ní.

Nejprve vysoko nad sebou spatřila mezi hvězdami černý bod, který rostl a zvětšoval se. Rychle mohutněl do podoby netopýra, ale dál rostl, i když jeho tvar se už neměnil. Vznášel se nad údolím, pak začal padat kolmo k zemi. Jeho velká křídla se nad ní rozprostřela, takže ležela v jeho stínu. Všechno okolní zpěv stoupal do výše, do měkkého chvalozpěvu bezduché radosti, vítající boha, který si přišel pro čerstvou oběť, růžovou jako květina v rose rozbřesku.

Byl přímo nad ní. Její duše se krčila, mrazení sílilo. Věc měla netopýří křídla, ale tělo a nejasný obličej, který na ni shlížel, se nepodobal ničemu, co se narodilo na zemi, ve vodě nebo ve vzduchu. Věděla, že hledí na nejvzdálenější možnou mez hrůzy, na černou, ošklivou bytost, stvořenou v propastech černějších než noc, mimo dosah i těch nejdívočejších, šílených snů.

Protrhla neviditelná pouta, která svírala její hlas a vykřikla. Odpověděl jí hluboký, hrozivý pokřik. Slyšela dusot bosých nohou, všechno kolem ní se rozvířilo jako rozbouřená voda. Bílé květy se divoce zazmítaly, hnědé ženy v mžiku zmizely. Ohromný černý stín se nad ní stále vznášel, ale pak uviděla jinou postavu, s peřím kývajícím se ve světle hvězd, která mířila přímo k ní.

"Conane," vykřikla mimoděk.

S divokým výkřikem se barbar ocitl jediným skokem na oltáři a dlouhé ostří zasvištělo vzduchem. Velká, černá křídla se neslyšně vlnila. Livie, ztuhlá hrůzou uviděla, jak Cimmeřana, stojícího nad ní, obklopily černé stíny. Muž těžce oddechoval a jeho nohy dupaly po bílých květech. Tichem zněl jeho hlasitý dech a svist meče. Byl mrštěn vpřed a pak zpět jako krysa v sevření loveckého psa. Così jím otrásl, krev prudce stříkala, tráva se zbarvila doruda, pak se smísila s bílými květy, které ležely rozdupané na zemi jako koberec.

Potom dívka, sledující d'ábelský boj jako ve snách, jako v těžké noční můře, spatřila černou, okřídlenou věc, kolísající a vrávorající vysoko nad zemí. Ozval se tlukot zmrzačených křídel a zrudla, potrháná a zbitá, prudce stoupala, až zmizela mezi hvězdami. Její přemožitel, který se potácel závratí, držel rovnováhu jen díky meči, o který se opíral, nohy měl široce rozkročený a tupě hleděl k obloze, ohromen vítězstvím, ale připraven okamžitě pokračovat v boji.

Po chvíli přistoupil Conan k oltáři. Těžce oddechoval a při každém kroku z něho kapala krev. Když se dotkl dívky, přerušil kouzlo, které na ni působilo. Zvedla se, sklouzla z oltáře a ucukla před jeho rukama. Opřel se o kámen a pohlédl na ni.

"Muži tě viděli utíkat z vesnice," řekl. "Spěchal jsem za tebou tak rychle, jak jen to šlo. Sledoval jsem tvou stopu, i když to při světle pochodní nebylo jednoduché. Došel jsem do míst, kde tě kůň shodil. I když jsem pak neviděl tvou stopu v trávě, byl jsem si jist, že jsi šla do údolí. Moji muži sem nechťeli jít se

mnou, proto jsem přišel sám. Co je to za ďábelské místo? Co to bylo za obludu?"

"Bůh," zašeptala. "Černoši o něm vyprávěli. Bůh z daleka, z dávných časů."

"Démon temnot," zamumlal. "Oh, to není nic zvláštního. Za pásem světla, který obklopuje náš svět, je jich jako blech. Slyšel jsem o nich vyprávět mudrce ze Zamory. Občas se ty nestvůry dostanou do našeho světa, ale musí přitom přijmout nějakou hmotnou podobu. Muž s dobrým mečem, jako mám já, je vyrovnaným soupeřem jakémukoliv množství tesáků a drápů, pekelných i pozemských. Pojd'me, moji muži čekají na pokraji údolí."

Krčila se bez hnutí, neschopna slova, zatímco se na ni mračil. Pak řekla:

"Utekla jsem před tebou. Chtěla jsem tě podvést. Nesplnila jsem slib, který jsem ti dala. Podle dohody jsem byla tvoje, ale chtěla jsem před tebou utéct. Potrestej mě, jestli chceš."

Setřel si z vlasů pot a krev a schoval meč do pochvy.

"Jdeme", zabručel. "Nebyla to dobrá smlouva, kterou jsem uzavřel. Nelituji toho černého psa Bajujha, ale ty nejsi holka, kterou lze prodat nebo koupit. Zvyky mužů jsou v různých zemích různé, ale čest je jen jedna. Když jsem se na chvíli zamyslel, poznal jsem, že nechat si tě podle naší smlouvy by bylo totéž, jako tě znásilnit. Kromě toho nejsi pro tuto zemi dost tvrdá. Jsí dítě měst, knih a civilizovaných cest, což není tvá chyba, ale nemůžeš žít mým životem. Mrtvá žena není k ničemu. Dovezu tě na hranice Stygie a Stygijci tě dopraví domů, do Ophiru."

Vzhlédla k němu, jako by nic nepochopila.

"Domů?" řekla mechanicky. "Domů? Do Ophiru? Moji lidé? Města, hrady, mír, můj domov?" V očích se jí objevily slzy, padla na kolena a objala mu nohy.

"U Croma, děvče," mručel Conan v rozpacích, "tohle nedělej. Nebo si myslíš, že ti prokazují službu, když tě posílám pryč z této země? Což jsem ti nevysvětlil, že pro vojevůdce Bamulů nejsi vhodnou ženou?"